

Sygn. akt I C 1139/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Walewska

Protokolant Beata Popowska

po rozpoznaniu 18.02.2015r. w Ł.

sprawy z powództwa E. F.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w S. na rzecz powódki E. F. kwotę 15.000,00 zł (piętnaście tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi w stosunku rocznym od dnia 19.08.2013 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w S. na rzecz powódki E. F. kwotę 4.768,00 zł (cztery tysiące siedemset sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

III. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łomży kwotę 523,57 zł (pięćset dwadzieścia trzy złote pięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu wydatków w sprawie.

Sygn. akt I C 1139/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 października 2013 r. powódka E. F., reprezentowana przez adwokata, dochodziła od pozwanego (...) S.A. w S. zapłaty kwot: 4 000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i cierpienia oraz kwoty 330 zł z tytułu częściowego odszkodowania wraz ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty w odniesieniu do każdej ze wskazanych kwot. Swoje roszczenie powódka opierał na odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela w zakresie szkody wyrządzonej przez osobę, ubezpieczoną w pozwanym towarzystwie.

Powódka w uzasadnieniu swego pisma procesowego wskazywała, że w dniu 06 lipca 2013 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, którego sprawcą był kierujący samochodem marki L. – nr rej. (...), posiadający polisę OC w pozwanym (...) S.A. W wyniku zdarzenia została poszkodowana powódka E. F., która w tym czasie wraz z rodziną podróżowała pojazdem marki O. (...) – nr rej. (...). Na skutek zderzenia pojazdu powódki z autem ubezpieczonym w pozwanym towarzystwie, powódka doznała urazu kręgosłupa szyjnego oraz potłuczenia głowy. Dodatkowo na Izbie Przyjęć Szpitala Wojewódzkiego w Ł. założono powódce kołnierz ortopedyczny, a następnie powódkę skierowano do dalszego leczenia specjalistycznego. Pomimo podjętego leczenia powódka odczuwa bardzo silny ból w okolicy karku i górnej partii pleców, ma ograniczony zakres ruchomości szyi oraz narastające silne bóle głowy. Oprócz ogromu bólu fizycznego i cierpienia poszkodowana E. F. doznała urazu psychicznego- objawiającego się odczuwaniem emocjonalnych trudności w codziennym życiu poszkodowanej, problemami w relacjach z bliskimi, nawracającymi, niechcianymi wspomnieniami i koszmarami sennymi. Wypadek komunikacyjny stał się dla powódki silnym wydarzeniem traumatycznym dla E. F., którego następstwem jest ogromny ból i cierpienia oraz uraz

psychiczny, co w konsekwencji powinno być zrekompensowane stosowną kwotą zadośćuczynienia, zgodnie z art. 445 § 1 kc.

Powódka dodatkowo żądała zwrotu kosztów podjętego leczenia w łącznej wysokości 330 zł, udokumentowanych stosownymi fakturami VAT w myśl art. 444 § 1 kc.

Pozwany w odpowiedzi na pozew, kwestionował roszczenie powoda, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany nie kwestionował co do zasady okoliczności wypadku z dnia 06 lipca 2013 r., swej odpowiedzialności co do zasady za jego skutki, albowiem w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił już powodowi kwotę 2 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 86,25 zł tytułem odszkodowania. Wskazywał, że kwota dochodzonego odszkodowania jest wygórowana i nadmierna w odniesieniu do doznanych obrażeń, będących konsekwencją nieszczęśliwego wypadku. Wedle pozwanego brak było też podstaw do przyznania powodowi kwoty 330 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, z uwagi na nieuzasadnione korzystanie z prywatnych usług leczniczych (k. 58-59).

Pismem z dnia 11 lutego 2015 r. powód, po zapoznaniu się z opinią biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, w której ustalono trwałe uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 5 %, rozszerzył swoje powództwo, wnosząc o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 15 000 zł , zaliczając na te kwotę dochodzone uprzednio odszkodowanie oraz zadośćuczynienie w pozostałym zakresie. (k. 156-157, k. 162).

Sąd Rejonowy ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 06 lipca 2013 r. w Ł. na ul. (...) miał miejsce wypadek komunikacyjny, którego był sprawcą M. D., kierujący pojazdem L. o nr rej. (...). M. D. nie zachowując bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu, uderzył w auto marki O. (...) o nr rej. (...), kierowane przez R. F., a w którym to znajdowała się powódka E. F. wraz z pozostałymi członkami rodziny.

Pojazd kierowany przez M. D. , w chwili wypadku z 06 lipca 2013 r. posiadał aktualną polisę ubezpieczeniową nr (...) w (...) S.A., a auto R. F. polisę nr (...).

W wyniku wypadku z dnia 06 lipca 2013 r. powódka E. F. doznała obrażeń ciała w postaci skrzywienia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz ogólnych potłuczeń ciała. Następstwa wypadku komunikacyjnego spowodowały u powódki trwałe 5 % uszczerbek na zdrowiu, ustalony w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania- pkt 94a.

Bezpośrednio po wypadku powódka została zabrana przez pogotowie ratunkowe do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w Ł., gdzie po zbadaniu i wykonaniu diagnostyki radiologicznej stwierdzono u powódki naciągnięcie mięśni grzbietu i skierowano na dalsze leczenie do poradni ortopedycznej – gdzie odbyła 5 wizyt. Powódka w związku z podjętym leczeniem przez okres ok. 4 tygodni nosiła kołnierz Campa. Leczenie E. F. w poradni ortopedycznej zakończyło się 24.10.2013 r.

Obecnie u powódki utrzymują się bóle kręgosłupa szyjnego, które są następstwem choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa szyjnego z dyskopatią C6-C7 i wynikają z choroby zasadniczej powódki. Powódka przed wypadkiem leczyła się w poradni neurologicznej w Centrum (...) w Ł. przy ul. (...) u dr O. z powodu drętwienia kończyn górnych. Rokowania co do choroby zasadniczej powódki w postaci choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa szyjnego są niepewne, zaś rokowania co do następstw wypadku komunikacyjnego z dnia 06 lipca 2013 r. są dobre-możliwa jest poprawa stanu zdrowia z powodu zmian pourazowych kręgosłupa szyjnego, ale nie jest możliwa poprawa schorzenia zasadniczego powódki w postaci choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa szyjnego. Obecnie na stan zdrowia powódki nakładają się następstwa wypadku komunikacyjnego oraz zmiany zwyrodnieniowe, co nie daje pewności do powrotu do zdrowia E. F.. (opinia biegłego k. 80-88).

Po wypadku z dnia 06 lipca 2013 r. powódka zaczęła korzystać z usług psychologa. W dniu 28 sierpnia 2013 r. E. F. zarejestrowała się (...) w Ł. z rozpoznaniem zaburzeń adaptacyjnych. Powódka w trakcie wizyt u terapeuty wskazywała na występujące u niej lęki związane z podróżowaniem samochodem oraz uskarżała się na zaburzenia snu. Stosowane przez powódkę leki w postaci C. czy P. powodowały poprawę zdrowia psychicznego powódki – stała się ona spokojniejsza, mniej płaczliwa, zaczęła lepiej sypiać. Powódka kontynuuje leczenie w poradni zdrowia psychicznego, mimo faktu, że od strony psychiatrycznej nie wystąpił u niej trwały czy długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz nie zachodzi u niej konieczność poddania się przez powódkę dalszym zabiegom terapeutycznym związanych z wypadkiem (opinia biegłego k. 121-129).

Powódka E. F., reprezentowana przez J. Ś., prowadzącego Kancelarię (...), w dniu 18 lipca 2013 r. dokonała zgłoszenia szkody osobowej w (...) S.A. z zakresu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych dotyczącej wypadku komunikacyjnego z dnia 06 lipca 2013 r. , domagając się zapłaty stosowanych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania.

Ubezpieczyciel po przeprowadzonym postępowaniu dotyczącym likwidacji szkody, uznając swoją odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie, na podstawie decyzji z dnia 12 sierpnia 2013 r. wypłacił na rzecz powódki kwotę 2 086,25 zł, obejmującą zadośćuczynienie pieniężne w wysokości 2 000 zł oraz kwotę 86,25 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów, na podstawie udostępnionej ubezpieczycielowi dokumentacji medycznej (akta szkodowe (...)).

W oparciu o powyższe Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż pozwane (...) S.A. nie kwestionowało swojej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie – wypadek komunikacyjny z dnia 06 lipca 2013 r., dlatego też okoliczność ta nie jest przedmiotem rozważań Sądu w niniejszej sprawie. Okoliczności faktyczne powstania wypadku zostały opisane w aktach szkodowych na podstawie zebranej dokumentacji, w tym notatki policyjnej, której nikt nie kwestionował a wyrazem przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela było wypłacenie powódce stosownego zadośćuczynienia w toku postępowania likwidacyjnego.

Sporna pomiędzy stronami była jedynie kwota należnego powódce zadośćuczynienia.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

Pozwany w niniejszym postępowaniu zakwestionował jedynie zakres swojej odpowiedzialności, wskazując, iż kwota zadośćuczynienia żądana przez powoda jest zbyt wygórowana i nie odzwierciedla rozmiaru cierpień, których doznała E. F. w związku z feralnym wypadkiem z dnia 06 lipca 2013 r. Wypłacona przez (...) S.A. kwota 2 000 zł tytułem zadośćuczynienia na rzecz powódki zdaniem pozwanego w pełni pokrywa krzywdę doznaną przez E. F., a żądanie wypłaty większej kwoty z tytułu zadośćuczynienia jest zbyt daleko idące.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego, co do nieadekwatności żądania powódki do doznanych przez E. F. cierpień. Powódka w związku z wypadkiem komunikacyjnym doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia odcinka kręgosłupa szyjnego, co spowodowało znaczne ograniczenie powódki w codziennym, normalnym funkcjonowaniu, a co z kolei powinno być zrekomensowane stosowną kwotą zadośćuczynienia. Przyznana powódce w toku postępowania likwidacyjnego kwota 2 000 zł jest zdaniem Sądu zbyt niska i powinna zostać zwiększona o zasądzoną przez Sąd kwotę pieniężną w wysokości 15 000 zł.

Podstawą prawną do przyznania powódce stosownej kwoty zadośćuczynienia był 445 kc. W myśl art. 445 kc w zw. z art. 444 kc sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywda w rozumieniu tego przepisu to szkoda

niemajątkowa ujmowana jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Przyznanie zadośćuczynienia ma przede wszystkim na celu złagodzenie tych cierpień, przy czym jego wysokość nie może być dowolna i musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy.

Zgodnie z poglądami doktryny i ugruntowanym orzecznictwem Sąd ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia wziął pod uwagę wszystkie ujawnione w toku procesu okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez powódkę E. F. krzywdy, takie jak: rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych, ich intensywność, wiek powódki, stopień uszczerbku na zdrowiu, a także poczucie bezradności, bezsilności na które uskarżała się powódka.

Ustalając kryteria mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia Sąd oparł się o opinię biegłego z zakresu ortopedii i rehabilitacji oraz biegłego z zakresu psychiatrii, z których dowód dopuścił postanowieniem z dnia 26 lutego 2014 r. (k. 72), zeznania świadka R. F. (k. 72) – męża powódki, którego zeznania dotyczące stanu zdrowia i zachowania powódki E. F. po wypadku pokrywały się ze sprostozwieniami odzwierciedlonymi przez biegłych w sporządzonych przez nich opiniach. Sąd nadał walor wiarygodności zeznaniom wskazanego świadka, jako że jest on osobą z najbliższego otoczenia powódki, dobrze znającą powódkę i jej codzienne funkcjonowanie. Z uwagi na wspólne zamieszkiwanie świadka z powódką, R. F. miał możliwość codziennego obserwowania zachowania powódki i jej niemocy w wykonywaniu wielu czynności dnia codziennego, co pokrywało się ze sprostozwieniami biegłych. Odnosząc się do opinii biegłych należy wskazać, że są one wszechstronne, wnikliwe, zostały wydane w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w aktach sprawy i wyniki bezpośredniego badania powódki. Opinie są rzetelne, opracowane w oparciu o specjalistyczną wiedzę i doświadczenie zawodowe biegłego. Co więcej żadna ze stron procesu nie zgłaszała zastrzeżeń do sporządzonych przez biegłych opinii.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na rodzaj i rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy. Powódka w związku z wypadkiem doznała skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, przez co przez okres ok. 4 tygodni musiała nosić kołnierz Campa, który ograniczał ją w niektórych czynnościach dnia codziennego. Powódka po wypadku podjęła się leczenia, które trwało od 06 lipca 2013 r. do 24 października 2013 r. Wypadek komunikacyjny spowodował u powódki wystąpienie trwałego 5 % uszczerbku na zdrowiu, a bóle kręgosłupa trapią powódkę do dnia dzisiejszego. Wprawdzie powódka leczyła się przed wypadkiem w poradni neurologicznej z powodu drętwienia palców, jednakże nie podejmowała wcześniej leczenia w poradni rehabilitacyjnej czy ortopedycznej. Dopiero podczas badań wykonanych po wypadku komunikacyjnym u powódki zdiagnozowano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego oraz podejrzenie dyskopatii C6-C7. Samo zdiagnozowanie u powódki zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa nie mogło przesądzać o niezasadności roszczenia powódki. Wprawdzie pierwotne zmiany w obrębie kręgosłupa szyjnego mogły wpływać na odczuwane przez powódkę cierpienia, jednakże nie wiadomo w jakim dokładnie stopniu nałożyły się one na aktualny stan zdrowia powódki. Bezsprzecznie u powódki w związku z wypadkiem pojawiły się bóle kręgosłupa, na które nie uskarżała się E. F. przed wypadkiem. Mimo, iż biegły z zakresu ortopedii rokuje poprawę stanu zdrowia powódki związanego z wypadkiem to podkreśla, że niezbędne będzie dalsze leczenie rehabilitacyjne powódki, a które to w głównej mierze będzie wynikiem zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Należy ponadto podkreślić, że biegły ustalił następstwa wypadku komunikacyjnego powódki w postaci występującego u niej 5 % uszczerbku na zdrowiu. Biegły niejako oddzielnie przeanalizował skutki schorzeń zwyrodnieniowych powódki oraz skutki wypadku komunikacyjnego. Biegły wprost w sporządzonej przez niego opinii podkreślił, że to wypadek komunikacyjny z 06 lipca 2013 r. spowodował u powódki dysfunkcję odcinka kręgosłupa szyjnego i co spowodowało u niej 5 % trwały uszczerbek na zdrowiu zgodnie z powołanymi przepisami rozporządzenia. Mimo, iż leczenie powypadkowe zostało zakończone, wypadek samochodowy spowodował u powódki trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 %. Biegły nie ustalał uszczerbku związanego ze zmianami zwyrodnieniowymi, albowiem w przypadku łącznego zdiagnozowania uszczerbku zdrowotnego- na który składałyby się zmiany zwyrodnieniowe i następstwa wypadku- ustalony uszczerbek byłby za pewnie odpowiednio wyższy. Należy ponadto pamiętać o fakcie, że doznane przez osoby urazy organizmu ciała predysponują w przyszłości organizm do poważniejszych oraz szybszych zmian zwyrodnieniowych, co nie raz podkreślają osoby ze środowiska lekarskiego. Doznane przez powódkę urazy fizyczne ciała powodowały u niej ból oraz niedogodności czy to w postaci konieczności noszenia kołnierzy ortopedycznych czy dojazdów do placówek

medycznych, a które to wiązały się koniecznością pomocy ze strony osób trzecich z uwagi na uszkodzenia auta powódki.

Wypadek komunikacyjny spowodował u powódki nie tylko uszkodzenia ciała, ale także odbił się na sferze psychicznej powódki. Powódka po wypadku komunikacyjnym zaczęła korzystać z pomocy psychologa z uwagi na trapiące ją zaburzenia snu oraz lęki związane z podróżowaniem autem. Wprawdzie stosowane przez E. F. środki lecznicze spowodowały u niej znaczną poprawę zdrowia, to nie należy umniejszać cierpieniom psychicznym powódki, które wystąpiły u niej tuż po wypadku.

W oparciu o powyższe, uwzględniając doznane przez powódkę urazy, powodujące trwałe 5 % uszczerbek na jej zdrowiu, bóle prześladowane powódkę do dnia dzisiejszego i znacznie ograniczające normalne funkcjonowanie powoda, cierpienia psychiczne E. F., Sąd uznał, iż adekwatne do rozmiaru doznanych przez E. F. cierpień będzie przyznanie jej tytułem zadośćuczynienia kwoty w wysokości 14.670 zł oraz zwrot kosztów leczenia 330 zł. Oczywistym jest, że koszty leczenia były normalnym skutkiem wypadku i nieuzasadnione jest stanowiska pozwanego, że zwrot tych kosztów, z leczenia prywatnego, nie należy się powódce.

Dlatego orzeczono jak w pkt I wyroku.

O odsetkach od kwoty zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 476, 481 kc w zw. z art. 817 kc w zw. z art. 14 art. ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.). tj. z upływem 30 dni od daty zgłoszenia roszczenia pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, a które to nastąpiło w dniu 18 lipca 2013 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W skład zasądzonych kosztów procesu wchodziły: opłata od pozwu 217 zł, opłata od rozszerzonego powództwa – 534 zł, uiszczony przez powódkę zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1600 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2400 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. W związku z tym, że wydatki w sprawie w kwocie 523,57 zł z tytułu brakującej zaliczki na biegłego zostały tymczasowo pokryte z sum budżetowych Skarbu Państwa, nakazano ich ściągnięcie w całości od pozwanego w myśl art. 98 kpc – tj. od strony przegrywającej sprawę.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć peł. pozwanego.